

POZDRAV Z DIJONU

Všechno začalo tím, že jsem se loni v lednu dozvěděl o programu „Rok ve Francii“. Díky tomuto projektu již do různých francouzských měst vycestovalo několik desítek českých studentů a já jsem měl to štěstí být mezi nimi. K přijetí mi během pohovoru na Francouzském institutu v Praze stačilo dokázat, že rozumím mluvené francouzštině a jsem schopný samostatného vyjadřování, což pro studenty naší dvojjazyčné sekce není problém. Velkou šanci na přijetí má tedy každý student, který zvládá francouzštinu, žádné znalostní přijímací zkoušky nejsou nutné! O výběr školy se obvykle stará Francouzský institut, student je pak informován, kam byl vlastně přijat. V mém případě to byl Dijon, město burgundských vévodů, kde na lycée Hippolyte Fontaine strávím tento školní rok.

Studium na zahraniční škole s sebou samozřejmě přináší řadu změn i komplikací, nicméně není to nic nezvladatelného. Hlavně ze začátku člověk zažije pár nemilých překvapení, ale na všechno se dá časem zvyknout. První znatelnou změnou oproti českému vyučování je jeho délka, pojem “školní hodina” tu opravdu znamená hodina a není výjimkou sedět ve škole od osmi hodin ráno, do šesti do večera (s pauzou na oběd, samozřejmě). Na druhou stranu, škola sama o sobě tak těžká není, **všichni** čeští středoškoláci studující ve Francii se shodují, že naše gymnázia jsou mnohem obtížnější. Přes týden bydlím na internátu, kde je o člověka dobře postaráno, nicméně režim se podobá nějakému nápravnému zařízení. Pocit neustálého dohledu ještě umocňují vychovatelé, takzvaní “surveillanti”, kteří si svojí práci zřejmě opravdu užívají. O víkendech by měli čeští studenti bydlet u nějaké místní rodiny. Tady v mém případě začíná ta pravá zábava...

Na lycée Hippolyte Fontaine jsem byl spolu s dalšími devíti českými studenty přijat loňský školní rok, ještě předtím, než se vyměnilo vedení této školy. Ve Francii se k výměně vedení přistupuje opravdu z gruntu, obvykle se mění všichni pracovníci podílející se na řízení školy. Nové vedení má většinou tendence na práci toho starého příliš nenavazovat, což se přesně stalo i v tomto případě. Tak se stalo, že z deseti českých studentů, kteří tohle září dorazili, pro některé zkrátka nebyly stálé hostitelské rodiny. Vedení školy se o ty méně šťastné sice vždy postaralo tím, že domluvilo přechodné ubytování u někoho ze svých zaměstnanců, to ale není dlouhodobě uspokojivé řešení. Já sám jsem od začátku září nestrávil dva víkendy za sebou ve stejné rodině, přespával jsem u zaměstnanců školy, případně u známých. To je na jednu stranu skvělá zkušenost

umožňující poznat způsob života mnoha lidí, nicméně fakt, že během týdne nevíte, kde strávíte následující víkend, dokáže časem pěkně lézt na nervy.

Tahle lehce nepříjemná situace je však jen výsledkem velmi zvláštní shody okolností, ke které by normálně vůbec nemělo dojít. Všem potenciálním zájemcům o roční studium v zahraničí doporučuju, aby to zkusili. Poznáte spoustu nových lidí a míst, získáte cenné zkušenosti a mimo jiné si i trochu procvičíte francouzštinu, takže Vám po chvíli ani nepřijde, že mluvíte cizím jazykem. A to za případné komplikace prostě stojí.

Radek Ján